

Het geheime negatief

Het geheime negatief

Willem Meijer

Eerder verschenen boeken van de auteur

Dodelijk glazuur
Callisto's wraak
Het Gallium complot
De mysterieuze verdwijning
Abominabile Vindicta
Moordvakantie

Schrijver: Willem Meijer
Coverontwerp: Willem Meijer

ISBN: 9789463184502

Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

© Willem Meijer 2016

Over de auteur

Na vele jaren zelf detectives te hebben gelezen vond hij de tijd rijp om zelf thrillers te gaan schrijven.

Daarbij worden kenmerken gebruikt, waar hem tijdens het lezen van detectives het meest aanspraken.

De belangrijkste ingrediënten zijn, spanning vanaf het begin opbouwen en vasthouden, realistische plots, echte karakters van vlees en bloed, gebruik maken van de eigen belevingswereld en levenservaring, humor en soms een beetje erotiek.

Over het boek

Per 1 januari 2007 wordt, als onderdeel, van de Alkmaarse politierecherche het Cold Case Team Alkmaar, het CCTA, opgericht.

Hugo de Graaf heeft de leiding over het team en samen met zijn collegae Richard, Roel, Evert, Wilma en Corrie proberen ze oude zaken te heropenen en op te lossen.

Alle oude zaken zijn afgeleid van onopgeloste misdrijven die in de afgelopen veertig jaar hebben plaatsgevonden.

Op verzoek van de korpschef Margot, wordt, bij hoge uitzondering, een actuele moord op het bordje van Hugo en zijn team gelegd. De vermoorde vrouw is een goede bekende van haar en een bekende Nederlandse. Door de goede relatie van Hugo met Margot wil Hugo, bij hoge uitzondering, deze zaak gaan oplossen.

In deze zaak is niets wat het lijkt en de zaak gaat terug in de tijd naar 1963.

Hoewel de oplossing voor de hand ligt, lukt het Hugo maar moeizaam om de waarheid te achterhalen en de feiten boven tafel te krijgen.

Alkmaar, maandag, 1 oktober 2007, 11.00 uur

Iedereen was weer terug van vakantie. We hadden de laatste zaak begin vorige maand afgesloten. De tijd was rijp geweest om een lange rust pauze in te lassen. Iedereen had een maand vakantie opgenomen en zo te zien was dat goed bevallen. Iedereen praatte honderd uit. Ik zat op een tafel voor de groep, dronk koffie en liet alles rustig op mij inwerken.

Als ik nog eens met pensioen zou moeten, zou ik ze missen. De samenwerking, de goede gesprekken, de onderlinge vertrouwelijkheden en de informele onderonsjes.

Voorlopig was daar nog geen sprake van. Tenminste voor zover ik dat wist. Ik was nog lang niet aan pensioen toe, maar deze baan eiste zijn tol, fysiek, maar vooral psychisch.

Ook Corrie, onze patholoog-anatoom, praatte honderd uit. We waren maar één weekje samen op vakantie geweest en vorige week pas teruggekomen. Daarvoor was ze met haar dochter weggeweest. Net als ik.

“Hm”. Ik schraapte mijn keel om te proberen of ik aan het woord kon komen. Het lukte niet om de aandacht te krijgen.

Toen besloot ik het op een andere boeg te gooien. Margot had taart besteld en die was inmiddels bezorgd bij de balie. Ik liep even weg en kwam terug met twee grote dozen met taart. Daarmee kreeg ik eindelijk de aandacht op mij gericht.

“Wat ik al niet moet doen, om jullie aandacht te krijgen. Niet te geloven.” zei ik met een glimlach.

Ik deelde taart uit en zei: “Goedemorgen allemaal. Mag ik even jullie aandacht?”

Langzaam verstomde het geroezemoes. Ik besloot om maar niets over de vakanties te vragen, dat zou altijd later nog wel onderwerp van gesprek kunnen zijn.

“Nogmaals goedemorgen. Aan jullie geklets te horen, ga ik ervan uit dat jullie allen een goede vakantie hebben gehad. Ik heb vanochtend al met Margot gesproken over onze inzet. Ook volgend jaar blijft er voldoende budget beschikbaar om onze taken uit te voeren.”

Gejuich klonk.

“Niet dat ik daaraan heb getwijfeld, maar je weet maar nooit wat de korpsleiding in gedachten zou kunnen hebben om geld te besparen. Maar goed. We hebben dus er weer een jaartje bij om ons werk te doen. Margot gaf aan een redelijk recente zaak te hebben die zij graag opgelost zou zien. Het betreft Veronica Kramer. Een vrouw op leeftijd. Zij is in november 2006 vlak voor haar woning in Enkhuizen vermoord door een tweetal kogels. Deze zijn van dichtbij afgevuurd. De eerste in de borst en de tweede is dwars door haar rechteroog geschoten. De politie in Enkhuizen heeft de zaak eerst als afrekening opgepakt, maar de vrouw bleek geen enkele binding te hebben met wat voor criminele organisatie dan ook. Ze zat in haar oude BMW-cabrio en is daar door een buurvrouw na een paar dagen gevonden. De woning bleek te zijn doorzocht, maar er lijkt niets vermist te zijn. Het is mogelijk dat de politie uit Enkhuizen niet vreselijk goed heeft gezocht, mogelijke vanwege een relatie met een afrekening. De woning is nog steeds afgesloten en staat tot onze beschikking. Mevrouw Kramer was zes en zeventig jaar. Lijkt mij ook wat te oud voor een afrekening in het criminele circuit. Ze is geboren in Denver in 1940 en is afkomstig uit een Joods gezin uit Polen. Het gezin is in 1939 op de vlucht gegaan voor de Duitsers en uiteindelijk in Amerika terecht gekomen. Ze was getrouwd en haar echtgenoot is een paar jaar eerder overleden. Dit is eigenlijk alles wat we op dit moment weten. Ze heeft nog een tweelingbroer Dennis. Hij

leeft nog en woont in Texas. Veronica heeft ook een tweeling gehad, twee dochters, een twee-eiige. Beide dochters wonen in Noord-Holland, Julia en Magda. Ze waren tijdens de moord samen met hun partners zes weken op vakantie in Amerika en zijn eerder, in verband met de moord, teruggekeerd. Ze zijn wel verhoord, maar staan buiten iedere verdenking. Een mogelijke opdracht tot moord door een van hen is wel onderzocht, maar er zijn geen aanwijzingen in die richting gevonden. Er was ook geen financieel motief. De erfenis bestond uit wat persoonlijke dingen en de waarde van de woning, inclusief de hypotheek. Bij verkoop zouden ze er mogelijk ieder tien tot vijftien duizend euro van overhouden. Dat lijkt geen echt motief, temeer, omdat ze er beide financieel warmpjes bij zitten.”

“Hugo, is het forensisch materiaal ook al beschikbaar?” vraagt Corrie.

“Nee, nog niet. Je kunt dat bij je collegae in Enkhuizen opvragen.”

“De woning was doorzocht, maar er is blijkbaar niets ontvreemd. Wie heeft dat vastgesteld?” vroeg Evert.

“Een van de dochters heeft, na terugkomst van hun vakantie, de woning bekeken.” zei ik.

“Dat zegt natuurlijk niet zo erg veel. Weet jij precies van je ouders wat ze in hun kasten hebben liggen?” zei Evert.

“Nee, daar heb je gelijk in, maar het is geen uit de hand gelopen inbraak of iets dergelijks geweest, want alle elektronische apparatuur en ook haar verschillende oude fotocamera’s, die waren opgesteld in een vitrinekast, waren nog onaangeroerd.”

“Die kunnen best nog wel wat waard zijn. Het lijkt er dus op dat ernaar iets anders is gezocht. Ik denk dat we maar eens een bezoekje moeten gaan brengen aan haar dochters. Mogelijk weten die waar de moordenaar op zoek naar is geweest.” zei Roel.

Ik verdeelde de taken en spraken af om woensdag de resultaten weer te delen.

Dallas, 22 november 1963, 12.15 uur

Ik was al vroeg opgestaan die dag en had mij op het grasveld bij Dealey Plaza opgesteld. Mijn camera in de aanslag.

Het was de ontspannen sfeer die mij die dag het meeste opviel. Ik had demonstraties of opstootjes verwacht, maar het was rustig en iedereen was vrolijk. Vooral in Texas was de president niet geliefd. De olieboeren vreesden allemaal te veel inmenging in hun bedrijfsvoering van de Democraten. Het waren Republikeinen in hart en nieren en dulden geen inbreng en bemoeienis van buitenaf. Kennedy had tijdens eerdere speeches al beloofd om iedereen de status van vrij man te geven. De meeste olieboeren dachten daar anders over.

Het zou nog zeker tien minuten duren voordat de auto met de president langs zou komen. Aan de andere kant van het grasveld en de weg stond een groep ouderen opgesteld. Allemaal in spanning over de komst van de president.

Na een minuut of tien kwam inderdaad de presidentiele auto aanrijden. De echtgenote van de president wuifde naar de menigte. Ik was al met mijn camera foto's aan het maken. De auto kwam langs zij gereden en ik hoorde opeens een raar geluid. Net als dat weleens voorkwam bij de uitlaat van een motor. President dook opeens naar voren, er waren meerdere geluiden tegelijkertijd hoorbaar. Het hoofd van de president explodeerde en echtgenote van de president kroop via de achterzijde de auto uit en werd opgevangen door een beveiligingsbeambte die achter de auto kwam aan gerend. Daarna reed de auto snel door en brak de paniek uit. Hij was beschoten, zelfs meerdere keren.

Mijn camera bleef, door het automatische transportfunctie, onverstoord foto's maken. Van de auto, maar ook van de omgeving. Aan de overkant stond iemand die naar een gebouw stond te wijzen, alsof hij versteend was. Het bleek een oude bibliotheek te zijn waar hij naar wees. Ook daar richtte ik de camera op. De paniek en de chaos was enorm.

Ik stopte mijn camera in de beschermhoes, hing hem over mijn schouder en liep langzaam en behoedzaam weg van het strijdtoneel en alle commotie.

Frits hield allemaal niet zo van dat gedoe. Hij stond verderop te wachten in de camper.

Ik stak de straat over en liep naar de camper toe. Vlak bij de camper maakte ik nog een foto van het plein.

“Wat is er allemaal aan de hand?” vroeg Frits.

“Ze hebben op de president geschoten. Geen idee of hij het overleefd heeft, maar ik vrees het ergste.”

Ik vertelde hem wat ik gezien had en wat ik allemaal had gefotografeerd.

“Kom mee. Als ze erachter komen dat je een belangrijke getuige bent, dan komen we hier nooit meer weg. Onze boot vertrekt begin volgende week en die moeten we absoluut halen, anders kunnen we onze emigratie wel op onze buik schrijven.

Frits startte de camper en reed direct weg en ik maakte nog een laatste foto vanuit de cabine van het chaotische plein.

Alkmaar, woensdag, 3 oktober 2007, 9.00 uur

Ik trok een whiteboard naar het midden van de ruimte, pakte een stift en begon op te schrijven wat we tot nu toe wisten. Toen ik daarmee klaar was, vroeg ik: "Wat weten nog meer?" "Veronica is afkomstig uit Polen, ze is van Joodse afkomst. Dat is ook de reden waarom het gezin in 1939 is gevlucht voor de Duitsers. De vrouw was zwanger van een tweeling toen ze op de boot naar Amerika stapten. Kramer is dan ook niet haar eigen naam, maar die van haar Nederlandse echtgenoot. Zij heeft zelf een Poolse naam, maar die kan ik niet uitspreken. Veronica en Dennis zijn in 1940 in Denver geboren en hebben daar hun jeugd doorgebracht. Hun ouders zijn natuurlijk allang overleden, maar de broer is nog in leven en woont in Texas.

Julia en Magda waren daar vorig jaar tijdens hun vakantie, een rondreis door de States, ook langs geweest. Van de periode in Amerika weten we eigenlijk niet zo veel. Veronica heeft na de highschool een opleiding gevolgd aan het Center of Arts in Denver. Ze heeft daar fotografie gestudeerd. In 1962 heeft ze Frits voor het eerst ontmoet. Hij was daar met een paar vrienden op vakantie. Tijdens een festival in Denver hebben ze elkaar ontmoet. Daarna zien ze elkaar pas weer in augustus 1963. Dan blijft hij een paar maanden in Denver en verloven ze zich ergens in oktober 1963. Victoria raakt zwanger en raakt uit de gratie van haar zeer gelovige ouders. Ze besluiten te emigreren naar Nederland. Frits kan binnen het bedrijf van zijn vader aan de slag. Ze besluiten eerst nog op vakantie te gaan en rond half december 1963 pakken ze uiteindelijk de boot naar Nederland. Drie weken later komen ze in Hoek van Holland aan. Veronica krijgt halverwege het

jaar een tweeling, Julia en Magda. Verder is er niet zoveel bekend over het gezin. Ze woonden eerst op het platteland in Friesland en verhuizen, nadat Frits zijn bedrijf had verkocht, naar Enkhuizen. Een paar jaar geleden overlijdt Frits en Veronica blijft alleen achter. De rest weten jullie.” zegt Wilma. “Nou, dat is al heel wat. Dank je wel, Wilma.”

Roel staat op en loopt naar voren.

“Ik ben gisteren de hele dag in Enkhuizen geweest en heb gesproken met iedereen die betrokken is geweest bij het misdrijf. Het lijkt erop dat de dader de woningsleutel van Veronica heeft gebruikt om de woning binnen te komen. Veronica was op visite geweest bij een oude vriendin. Ze reed uit Friesland weg om een uur of elf. Om van Friesland naar haar woning in Enkhuizen te rijden, duurt een dik uur. Ze moet daar dus rond halfeen aangekomen zijn. Men vermoedt dat de dader haar heeft opgewacht. Maar dat kan ook de dag erop zijn gebeurd. Haar buurvrouw heeft haar pas twee dagen daarna gevonden. Het is niet bekend wat zij in die tussentijd heeft gedaan.

Hij of zij heeft haar eerst in de borst geschoten en daarna het karwei afgemaakt door dwars door haar rechteroog te schieten. Er moet een geluidsdemper gebruikt zijn, want de burens hebben niets gehoord. Het is een raadsel waarom zij door haar rechteroog is doodgeschoten. Men dacht aanvankelijk aan een afrekening, maar men kon geen link vinden met wat voor criminele organisatie dan ook. Zoals bekend, waren haar kinderen op vakantie in de States. Ze zijn eerder van vakantie teruggekomen. Haar kinderen staan niet onder verdenking. De woning is wel grondig doorzocht. Het lijkt erop dat de dader dit erg zorgvuldig heeft gedaan. Elk kastje of lade is doorzocht. Ik denk dat hij niet heeft gevonden, waarnaar hij naar op zoek was. Dat kan betekenen dat, waar hij dan ook naar op zoek was, het er steeds nog ligt, of dat het er mogelijk nooit heeft gelegen. Ik denk dat we zelf de woning eens moeten doorzoeken. Misschien vinden wij

wat. Ook moeten we vragen of haar dochters samen met een van ons de woning wil bekijken. Mogelijk valt hun iets op wat niet eerder is gezien. Dat was het wel zo'n beetje.”

“Dat was een heel verhaal, Roel, dank. Ik stel inderdaad voor dat we morgenochtend eerst de woning eens grondig gaan doorzoeken. Ik heb al een forensisch team in stelling gebracht. Zij zijn nu bezig met een minutieus onderzoek. Ook Corrie is daarbij aanwezig. Wie wil er morgen niet mee om de woning uit te kammen?”

Zoals verwacht bleef het stil. Natuurlijk wilde iedereen mee. Iedereen vermoedde dat er iets in de woning te vinden moest zijn waarmee de zaak opgelost kon worden. Ik had zo mijn twijfels. Als de dader het niet had weten te vinden, waarom zouden wij dat dan wel kunnen. Hij wist wat hij zocht, wij niet.

Enkhuizen, donderdag, 4 oktober 2007

Rond negen uur liepen we allemaal de woning binnen. We hadden afgesproken dat we allemaal het gehele huis zouden doorzoeken en niet slechts een deel voor onze rekening zouden nemen. Morgen stond ook een bezoek gepland met Julie en Magda. Ik hoopte dat ze een goed geheugen zouden hebben. Ik moest nog uitgebreid gaan praten met haar dochters, maar alles leek erop dat de relatie goed was geweest. We zouden hun geheugen goed kunnen gebruiken. We zouden allemaal in een andere ruimte starten, zodat we niet voor elkaars voeten zouden gaan lopen. Ik begon in de keuken.

De vrijstaande woning dateerde van 1930. Een ruime tuin lag om de woning. Hier en daar waren wat delen uitgegraven. Je kon niet weten waar Veronica iets verborgen zou kunnen hebben.

De keuken leek recentelijk vervangen. Een granieten, glimmend aanrechtblad met kookeiland. Een moderne keuze voor een jarendertig huis. Alles zat erop en eraan. Ik haalde de plinten onder de keuken vandaan en kroop op mijn knieën, gewapend met zaklantaarn en spiegel op een stokje. Zo kon ik ook achter de kastjes kijken. De oude tegels waren achter de kastjes niet verwijderd, hetgeen is wel begreep, maar zelf nooit zo had gedaan. Ik moest maar eens uitzoeken wie de keuken voor haar had geplaatst en wanneer. Achter de combimagnetron waren de oude tegels wel verwijderd. Er waren een tweetal extra stopcontacten bij geplaatst. Vermoedelijk voor de keramische kookplaat en de combimagnetron. Die moesten op aparte groepen worden aangesloten. Onder het kookeiland liep de vloer wel door,

maar waren er wel enkele gaten gezaagd voor de afvoer, de waterleidingen en het elektra. Verder was de vloer intact. Geen mogelijk verborgen vakken.

Ik liet de plinten plat op de grond liggen en zou ze bij het verlaten van de woning wel weer terugplaatsten.

Ik inspecteerde de keukenkastjes en de diepte ervan. Geen dubbele wanden waar je iets achter kon verbergen. Ook niet achter de ijskast. Wat mij betreft wat er in de keuken niets verborgen.

Ik liep naar de woonkamer en inspecteerde de houtenvloer centimeter voor centimeter. Een houten vloer was ideaal om iets te verbergen. Het was eenvoudig om een paar planken los te halen om zodoende een bergplaats te creëren. Het was een hele klus om zo de gehele vloer te inspecteren, maar ik kon niets vinden wat op een mogelijke bergplaats leek. Ook Wilma was in de woonkamer op zoek.

Ik ging in de luie stoel zitten en nam de woonkamer in mij op. Ik kon zo niet iets vinden waar je iets zou kunnen verstoppen, tenzij het gewoon zichtbaar in de ruimte aanwezig zou zijn, bijvoorbeeld een schilderij of een beeld. Er hingen wat schilderijen aan de muur, die moest ik maar eens fotograferen en door iemand laten taxeren. Ik had er geen idee van of ze waardevol waren. Verder hingen er erg veel foto's, waarvan ik vermoedde dat Veronica zelf had gemaakt.

De twee aanwezige beeldjes leken mij prullaria, zonder enige waarde. Ik speurde de wanden af naar een mogelijk verborgen kluis. Helaas. Wel stond er een flinke glazen vitrine met een fraaie collectie van oude fotocamera's. Als het een normale inbraak zou zijn geweest, zouden die allemaal verdwenen zijn. Ik schatte ze toch wel op een waarde van enkele tienduizenden euro's en zou er een expert naar laten kijken. Ik wist dat Veronica in Denver een opleiding had gevolgd voor fotografe.

Ook de bijkeuken gaf geen geheimen prijs. Een wasmachine, droger, strijktafel en wat andere kleine spulletjes. Geen

bergplaats te ontdekken. Ook niets van waarde. De trap zou nader onderzocht moeten worden. Het betrof een dichte hardhouten trap, waar je zonder breekwerk niet achter zou kunnen komen. En als ik dat niet zou kunnen, dan vermoedde ik ook dat er niets achter verborgen zou kunnen zijn. Er zaten geen panelen los en ik kon ook geen knopjes vinden waarmee een paneel los zou kunnen komen. Als er niets is, dan is er niets.

Ik liep de trap op naar de eerste verdieping. Alle treden zaten vast en klonken identiek als ik erop klopte.

“Wacht even Roel, dan loop ik even naar boven.”

Roel kwam de trap afgelopen. Hij zei niets.

De eerste verdieping was ruim. Een grote overloop en drie flinke slaapkamers. De badkamer was in verhouding tot de slaapkamer aan de kleine kant. De badkamer was nog erg gedateerd. Blijkbaar had Veronica meer behoefte gehad aan een moderne keuken, of stond dat later nog op het programma. Dat kon ik haar dochters ook nog even vragen of ze daar ook plannen voor had.

In de badkamer hing een kleine wastafel, een ouderwets toilet en een klein hoekbad. In de hoek van een douche met douchegordijn. De tegels leken uit de jaren zeventig. De ruimte onder en achter het bad was dichtgemaakt. Ik kon geen opening ontdekken en was benieuwd hoe er met rioleringsproblemen werd omgegaan. In de slaapkamers waren de knieschotten tot anderhalve meter opgetrokken. Daarachter zou veel ongebruikte ruimte zitten. Ideaal om zaken te verbergen. Ik klopte overal op de knieschotten, maar kon geen luik of iets dergelijks ontdekken. Ik zou een aannemer nog weleens laten kijken of hij via het dak bij de ruimte kon komen. Bij dit bouwjaar kon je meestal vrij eenvoudig een paar pannen lichten en tussen het dakbeschoot bij de ruimte achter de knieschotten komen. Er moest ook niet te veel schade aan het huis worden toegebracht.

Op de eerste verdieping kon ik niets vinden. Evert was ook op de eerste verdieping aan het zoeken.

“Al wat gevonden?”

“Nee, niets.”

Ik liep de open trap op naar de zolderverdieping. De ruimte was niet ingedeeld en je keek zo tegen het dakbeschot aan. Er stonden veel spullen en dozen op de vloer. Mijn oog viel op een langwerpige ruimte waar niets stond, maar wel iets moest hebben gestaan, mogelijk een grote kist of een flinke doos. Je kon zien aan de omtrek en het stof dat er iets gestaan moest hebben. Ik maakte even een foto. Mogelijk wisten haar dochters wat hier gestaan zou kunnen hebben. Ik rommelde wat in dozen en na een half uur kwam ik tot de slotsom dat er niets van waarde in de dozen aanwezig was.

Ik ging zitten in de enige stoel die de zolder rijk was. Een oude leunstoel.

Het was er vrij stoffig en daaruit maakte ik op dat Veronica hier zelden kwam. Het stof danste in het licht wat via de dakramen naar binnen scheen. Ik nam nogmaals de zolder in mij op, maar kon niets ontdekken waar de dader naar op zoek was geweest. Hooguit de kist of doos die ontbrak.

Ik was nu al drie uur aan het zoeken geweest en liep de beide trappen af. In de hal inspecteerde ik de meterkast. Deze bleek te zijn vernieuwd. Ik lichtte het vloertje eruit en keek naar beneden in de kruipruimte. Geen ruimte om iets te verbergen.

Ik hoopte dat de jongens van de technische recherche de kruipruimte hadden geïnspecteerd, want ik voelde er niets voor om zelf onder de vloer te gaan.

Ik belde Corrie om dit even na te vragen. Ze waren inderdaad onder de vloer geweest en hadden allerlei foto's gemaakt, maar niets gevonden.

Ik liep weer naar buiten en liep naar de vrijstaande garage. Richard kwam net naar buiten gelopen.

“Al wat gevonden?”